

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MSZMP SZEGED VÁROSIBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Meddig ér a takarónk? Jégpáncél a sólyatéren

Tételek a város háztartási könyvéből

Van olyan ismerősöm, aki minden kiadását és bevételét pontosan könyveli. Aztán a hónap végén sokszor maga sem érti, hogy miként sikerült többet kiadnia, mint amennyit bevételezett. Egy másik ismerősöm a borítékos rendszerre esküszik: „rezi, OTP, ruházkodás, élelmiszerek, egyéb” feliratú tasakokba osztja szét a pénzét, és ha 25-e táján váratlan kifizetnivalója akad, átszortosítja a még föllelhető maradék összegeket. A családi költségvetésajták ötvöződnek a város egy esztendőre méretezett háztartási könyvében, legalábbis a város gondnoksághoz tartozó területek esetében. Hiszen képzeletbeli borítékokba osztják — épp az évek ezekben az első hetekben — a rendelkezésükre álló milliókat, ám az élet olykor átrendezésre is szorgalmat indokot. Végül azonban a bevétel- és kiadásösszegeknek egyeznie kell...

Amennyi már a tervezési periódus elején is látszik, hogy a tavalyinál sokkal messzebbre nem nyúlhatunk, fölösleges, vagy mondjuk inkább így: *luzusakciókra* az idén sem tehetünk. Szeged pénztárcájából „Am minden elvégeztetendő anyagi fedezetét biztosítja a tanács költségvetés, amelyről nem mondhatunk le, amelyen nem lehet spórolni.” Serege János, a város gondnokság vezetője és László Iván, a tanács építési és közlekedési osztályának főelőadója példaként szemléltet. Ha a nyílt szelvényű árkok rendbentartására fordítandó pénzt — az előző évek aszályára hivatkozva — az idén megnyírhatnák, de mégis belvés esztendő köszöntene ránk, akkor az élet kikényszerítene úgyszólván az anyagi áldozatot. Hát nem biztosabb előre számítani erre? Vagy: lehet-e nem tudomásul és figyelembe venni azt a tendenciát, hogy a város közvilágítási számlája évente 6-8 millió forinttal növekszik? (Szaporodnak a lámpatestek, s az energiaárak sem csökkennek...) Jó, jó, de az „olcsóság”-ról mégsem lehet lemondani. Ezért szerveznek közös órákat a Démász szakembereivel, ösztönzik őket a műszaki feltételek javítására, a hibaelhárítás gyorsítására. S ha az áramszolgáltató nyolc napon túl gyógyítja meg a közvilágítás betegségét, ketyegni kezd a levonások száma. Évente másfél-két milliót így is meg lehet spórolni.

A város köztisztaságáról igen-igen eltérő véleményeket lehet hallani. Sok-e az évente kétszeri nagytakarítás, vagy kevés, kell-e feketére söpörni az útburkolatokat a hóesés után, vagy ne legyünk ilyen igényesek és pazarlók? Effajta kérdésekről hosszan lehetne vitatkozni, ehelyett hadd hivatkozzunk egy tavalyi tételre: a februári hóvihár 3-3,5 millió forint pluszkiadásal járt, csak ha a köztisztasági költségeket vesszük számításba! Valószínűleg az

idei évre tervezett csaknem 20 millió forintot is kell majd korrigálni, ha a téli munkálatok elhúzódnak. Persze az adóssok börtönébe nem küldik a város gondnokság munkatársait akkor sem, ha túllépik a keretet: ez is olyan területe a szervezeten, ahol *technikával, szervezéssel* már nem tud jobban takarékoskodni. (Tudom persze, nagyobb lakossági támogatással — gondoljanak csak a gomba módra szaporodó illegális személtárolóhelyekre. Vagy a lakótelepek tervezőinek előrelátásával — új városrészek mint a vonzanak a gazdátlan, szélgörgötte hulladékot!)

Beszélgetőpartnereim aligha véletlenül halogatták, hogy a *parkgondozásról* etsünk szót. Másfél millió négyzetméternyi parkfelület van a városnak, az erre fordítható pénzzel a hasonló nagyságú városok listájának végére kerültünk. Ma már jóformán csak a tereprendezésre, fűvesítésre futja a célcsoportos keretből, s a város gondnokság, amikor átveszi a gondozásra ezeket a „parkokat”, évente egyre növekvő mennyiségű terhet kénytelen fölvállalni. (1984-ben 60 az idén 160 ezer négyzetméterrel nő a gondozandó terület!) Az eddigi, a ráfordításokkal arányos bérezés helyett áttérnek hát a teljesítmények szerinti fizetésre, azt is három kategóriában, a gondozás gyakoriságától függően. Az árak leszorítását remélik attól is, hogy *készek* tárgyalni alkalmi, mellékfoglalkozású jelentkezőkkel, géemkakkal, kisiparosokkal — a parkgondozásban, fásításban, a közterületi hulladékgyűjtők

javításában ilyen szerződésre már tavaly volt példa.

Meddig ér hát a takaró, az a várhatóan 178 millió forint körüli összeg, amely a város gondnokság háztartási könyvének induló és remélhetőleg zárótétele is lesz? Az említettekén kívül *számtalan tennivalóra kell még*, hogy jusson pénz: az algói belvízvédelmi építőtáborra, a védőtöltések gondozására — újabban sok a rongálás. Vajon tudják-e, akik földet „bányásznak” a ruzsából, hogy milyen sokba kerül a helyreállítás? Aztán ott vannak a tűzvíztárolók, a szabadstrandok, az ápolásra váró hősi sírok, emlékművek a város ünnepi dekorációi az utcánévtáblák... Utoljára hagytuk — mert ezek részletesebb ismertetésére lapunkban szeretnénk visszatérni — az *utak, hidak* fenntartásában mutatkozó feladatokat, a maguk hetvenmilliós tételével. Ehelyütt erről csak annyit: amennyi földutat sikerül évente megszüntetni, az új telekosztások ugyanannyival szaporítják a város burkolatlan útjainak hosszát. Helyi építőanyag nem lévén Szeged környékén, tavaly is csupán három kilométernyi kohósalakos útstabilizációra és kilenc kilométeren aszfaltszőnyegezésre futotta. Ez így talán kevésnek tűnik. Am ha azt is figyelembe vesszük, hogy együttesen 34 utcában javultak a közlekedési lehetőségek, már kedvezőbb a kép.

Valahogy így vagyok a sajátos városüzemeltetési program egészével is: ránézésre mintha összemert volna a mosásban a takaró, de ha felemelem a sarkát, csak amulok: *mi minden fér el* alatta még így is...

Pály Katalin

Vízrendezési megbeszélés

Gyulán, a Körösvidéki Vízügyi Igazgatóság székházában pénteken befejeződött az országos vízrendezési szakágazati tanácskozás. Az ország 12 vízügyi igazgatóságának szakmai igazgatói, főmérnökei, vízrendezési osz-

tályvezetői, az országos ár- és belvízvédelmi szervezet képviselői, a vízügyi tervező- és kutatóintézetek munkatársai a kétnapos eszmecsere során beszámolókat hallgattak meg a belvízvédelmi felkészültség helyzetéről.

Takarékoskodjunk az energiával!

A Miniszttertanács felhívása

A tartósan rendkívül hideg időjárás, ami Európában és hazánkban is uralkodik, feszültséget okoz az ország energiaellátásában. Ezért a Miniszttertanács szükségének tartja, hogy az energiával gazdálkodó és azt használó valamennyi intézményt és a lakosságot felhívja a szigorú takarékosagra.

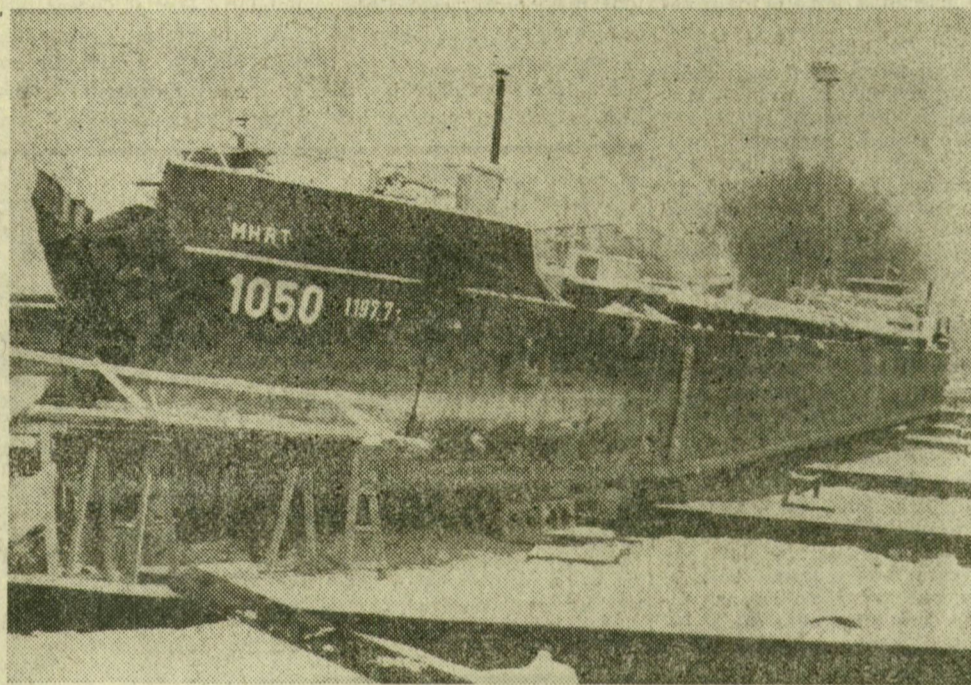
Utasítja az intézményeket és a hivatalok vezetőit, hogy a fűtési rendelkezéseket pontosan tartsák be, az előírt 20 Celsius-fok hőmérsékletet ne lépik túl.

Elrendeli, hogy — további intézkedésig — a televízió a délelőtti adásait, az Iskolatévé kivételével, szüneteltesse, esti adásait pedig 22 órakor fejezze be.

A Miniszttertanács felkéri a lakosságot, hogy a háztartási energiával való fokozott takarékosággal segítse az energiagazdálkodás feszültségeinek csökkentését.

osztójában. A látogatásra elkísérte *Kapolyi László* ipari miniszter.

A KB titkára a helyszínen megbeszélést folytatott az Ipari Minisztterium, valamint a villamosenergia-ipar, a szénbányászat, továbbá a kőolaj- és földgázipar vezető munkatársaival. Kapolyi László és az ipar vezetői *tájékoztatót* adtak neki az energiatermelés és -ellátás helyzetéről, azokról a gondokról, amelyeket az utóbbi napokban a rendkívül hideg időjárás okozott és azokról az intézkedésekről, amelyeket az energiagazdálkodói tettek, mindegyikről a lakosság energiaellátásának megoldására. Az beszámolóban elhangzott, hogy az utóbbi napokban az időjárás több évtizedes hidegrekordokat döntött meg. Az urásszerűen megnövekedett fogyasztás következtében egyes iparvállalatok energiaellátásában részleges átmeneti korlátozásokra is szükség volt. A megtett intézkedések arra irányultak, hogy a lakosság energiaellátását biztosítsák. Ez sikerült, bár néhány területen műszaki problémák következtében a lakások fűtésében és az energiaszolgáltatásban is átmeneti gondok jelentkeztek.

Az 1050-es „dideregve” várja, hogy javuljon az idő, s rendbe hozzák fájt és beteg alkatrészeit

Nagy László felvétele

A hótól és a jégtől tisztítják meg a javításra váró hajóalkatrészeit

volt az itteniek erőfeszítése, az ideai béremelésüket nyugodtan végrehajtsák, s elérik azt, hogy a dolgozók átlagos keresete évente meghaladja a 72 ezer forintot. A *hajójavító szocialista brigádjai elkészítették fölajánlásaikat*. Ugy érzi, tétetni képesek a tavalyi eredményeket is, köszöntvén a pártkongresszust és folszabadulásunk negyvenedik évfordulóját.

A MAHART tápéi üzemében évente 110 millió forint termelési értéket produkálnak. A termelékenységük igazán szépen javult, hiszen egy főre számítva is legalább 12 százalékkal több, mint az 1983-as esztendőben volt. Igaz, a munkakörülmények is jobbá váltak. Az üzem területének felső részén elkészült az a darupálya, amelynek segítségével a felső sólyatéren akkor is tudnak dolgozni, ha a Tisza vizállása eléri a nyolc és fél métert. Uszályokon és bárkákon kívül a tápéi üzemben készítik a Balaton Vízügyi Igazgatóság számára sólyasörloket és sólyaszánkókat, a kavicsbányáknak pontonokat. Jelenleg a „műtőasztalon” várakozik két uszály is, az 1050-es uszály és a Z-413-as önjáró.

Megnyugvással mondják, hogy *létszámgondjuk* nincsen, sőt a hajójavító dolgozóinak zöme harminc éven aluli fiatalember, tizenhat szakmában otthonosak, legtöbbször a hajókavács, a hegesztő-, s a lakatosszakmákat képviseli. A múlt esztendőt szép nyereséggel zárták, amely minden bizonyítást ad arra is, hogy